

Arrest

nr. 139 575 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 20 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 februari 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 9 februari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en

Administratieve Vereenvoudiging tot de ongegrondheid van deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op datum van 02/12/2009 met aanvullingen van 19/10/2010 en 23/11/2010 op naam van:

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De ingeroepen motieven volstaan niet om de regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkene te rechtvaardigen.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept de betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder het verblijf in België sedert zijn asielaanvraag dd. 14/03/2006, de kennis van de Nederlandse taal, de scholing, de cursus maatschappelijke oriëntatie, de werkwilgheid en de vrienden- en kennissenkring, volstaan geenszins om aan de verzoeker verblijfsrecht toe te kennen. Het is normaal dat de betrokkene - in afwachting van zijn asielpcedure - zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten.

De betrokkene wist immers dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag dd. 14/03/2006 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten op 05/06/2008 door de weigering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan de betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De duur van de procedure - namelijk zo'n 2 jaar 2 maand en 22 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Vervolgens werd hij op 17/06/2008 het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 15 dagen te verlaten, bijlage 13 quinquies, aan hem betekend op 24/06/2008. De betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien op volstrekt illegale wijze in België.

Het is tijdens dit slechts ten voorlopige titel toegestane verblijf van om en bij 2 jaar 2 maand en 22 dagen en tijdens dit daaropvolgende illegaal verblijf van nu zo'n 3 jaar en 7 maanden (gerekend vanaf de datum van kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten + termijn van 15 dagen tot op heden) dat het integratieproces, in welke mate dan ook, plaatsvond. Uit zo'n voorlopig toegestaan verblijf gevolgd door langdurig illegaal verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van zijn verblijfssituatie.

De betrokkene meent in een prangende humanitaire situatie te verkeren daar hij als minderjarige in België was toegekomen. Hij werd door onze diensten en door een voogd opgevangen bij zijn aankomst. Ongeveer een jaar na zijn asielaanvraag, op 10/03/2007, bereikte hij de meerderjarige leeftijd, zodanig dat de minderjarigheid nu nog moeilijk kan worden weerhouden als prangende humanitaire situatie.

Voorts wordt de scholing aangehaald, namelijk dat hij een opleiding tot metsler volgt en dat hij in het vijfde jaar zit, waarbij wordt gesteld dat hij in juni 2011 zijn diploma zal behalen. De verzoeker wist dat de scholing in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van zijn asielpcedure. Sinds juni 2008 vindt de scholing trouwens plaats tijdens illegaal verblijf. Hier dient bovendien opgemerkt te worden dat de betrokkene niet langer schoolplichtig is daar hij ruimschoots de meerderjarige leeftijd bereikt heeft, reeds sedert 2007. Dientengevolge kan met het argument inzake de scholing geen rekening worden gehouden en evenmin kan de scholing worden beschouwd als een inbreuk op artikel 8 EVRM.

Hij haalt aan een opleiding te volgen met zicht op een diploma in het knelpuntberoep van metselaar. Het is de verzoeker echter niet toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren gezien zijn illegaal verblijf. Hij toont daarentegen niet aan dat hij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen om in zijn levensbehoefte te voorzien, bijvoorbeeld gebruik makend van de alhier aangeleerde vaardigheden als metselaar. Bijgevolg kan dit element niet worden weerhouden als grond voor een regularisatie, nog als inbreuk op artikel 8 EVRM.

De betrokkene woont sedert september 2008 in bij een Belgisch gezin en meent dat een terugkeer een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM. De betrokkene wist op het moment dat hij introk bij het Belgische gezin, op meerderjarige leeftijd, dat hij gevolg diende te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dientengevolge kan dit element niet dienstig worden ingeroepen als grond om zijn verblijf te regulariseren en evenmin als inbreuk op artikel 8 EVRM.

De verzoeker toont niet aan dat hij niet in staat zou zijn tot de zelfstandigheid van een volwassene, alhoewel enerzijds gewezen wordt op zijn beperkte mentale en intellectuele begaafdheid, waardoor aangepast onderwijs (BUSO) noodzakelijk was en anderzijds op de volledige blindheid van het linkeroog. De betrokkene heeft deze elementen trouwens reeds voorgelegd in het kader een aanvraag op basis van artikel 9 ter, die op 14/07/2008 onontvankelijk werd verklaard. Deze elementen werden niet beschouwd als zijnde een reëel risico voor zijn fysieke integriteit in het land van herkomst.

De aanvrager stelt dat hij geen enkele band meer heeft met zijn herkomstland. Het lijkt echter onwaarschijnlijk dat de betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het herkomstland. Het tegendeel blijkt uit zijn asielaanvraag, waar hij spreekt over zijn moeder.

Wat er ook van zij, het staat de betrokkene steeds vrij om de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie van Migratie (IOM), om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"(...) ENIG MIDDEL: Schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

(...)

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (...)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (cf RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (en waarop verzoeker zijn aanvraag destijds steunde) niet meer van toepassing zijn ingevolge de arresten van de Raad van State van respectievelijk 9 december 2009 en 5 oktober 2011 waarbij voormelde instructie werd vernietigd. Deze stelling is onjuist.

Waar de Raad van State bij arrest nr. 198.769 dd. 9 december 2009 de instructie inderdaad vernietigde, heeft dit de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van weerhouden om de inhoudelijke criteria van deze instructie onverminderd te blijven toepassen, zij het dan in het kader van de discretionaire bevoegdheid die inzake de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is toegekend aan de bevoegde Minister of Staatssecretaris.

Dit werd overigens telkenmale uitdrukkelijk vermeld in de beslissingen die de Dienst Vreemdelingenzaken nam inzake regularisatieaanvragen die op de instructie van 19 juli 2009 werden gebaseerd.

Deze praktijk, waarbij de Staatssecretaris zijn wettelijke discretionaire beoordelingsbevoegdheid inhoudelijk vorm gaf door de criteria van de vernietigde instructie toe te passen, werd steeds aanvaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met het arrest nr. 215.571 dd. 5 oktober 2011 heeft de Raad van State hieraan een beperking aangebracht en geoordeeld bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van deze instructie als een dwingende regel worden toegepast, waarbij de Staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en waardoor een voorwaarde wordt toegevoegd welke wettelijk niet is voorzien in art. 9bis Vreemdelingenwet hetwelk geen criteria bevat.

De juridische analyse welke de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft vermeld als aanvang van de motivering van de bestreden beslissing is derhalve onjuist om minstens twee redenen.

Ten eerste werden de instructies van 19 juli 2009 door de Raad van State niet vernietigd door het arrest dd. 5 oktober 2011. Deze vernietiging gebeurde reeds bij arrest dd. 9 december 2009.

Ten tweede wordt een verkeerde lezing gegeven van het arrest van 5 oktober 2011 aangezien

De Raad van State geenszins heeft gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 niet meer door de Staatssecretaris of zijn gemachtigde zouden mogen worden gehanteerd bij de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid, doch enkel dat deze criteria niet als een dwingende regel mogen worden gehanteerd waardoor de appreciatiemarge van de Staatssecretaris zou worden beperkt. Zo kan in het vermelde arrest geen bezwaar worden gelezen tegen de toekenning van een verblijfsmachtiging omdat aan de inhoudelijke criteria van de vernietigde instructie zou zijn voldaan, nog tegen een weigering die ondermeer (doch niet uitsluitend) gebaseerd is op deze criteria.

Eenvoudigweg stellen, zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris in casu heeft gedaan dat ingevolge de aangehaalde arresten van de Raad van State de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, is derhalve niet naar recht verantwoord.

Een beslissing welke uitgaat van een premisse die juridisch kennelijk onjuist is wordt niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

De bestreden beslissing is aangetast door manifeste tegenstrijdigheden.

Waar de gemachtigde van de Staatssecretaris in de eerste alinea van de motivering stelt dat de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn (cf eerste onderdeel), dient echter te worden vastgesteld dat hij de facto deze criteria wel (nog) toepast.

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker immers ontvankelijk verklaard en dit zonder dat hij bij zijn aanvraag buitengewone omstandigheden aanhaalde welke in toepassing van art. 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet zouden wettigen dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België werd ingediend.

De bestreden beslissing stelt overigens ook nergens het bestaan van dergelijke buitengewone omstandigheden te aanvaarden.

Aangezien verzoeker zijn aanvraag mede steunde op de inmiddels vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 werd van hem ook niet vereist dat hij dergelijke buitengewone omstandigheden zou aanvoeren. Het ontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker kan dan ook enkel mits toepassing van de principes van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009.

Deze instructie stond de aanvragers van een regularisatie immers toe een aanvraag in België in te dienen zonder opgave van buitengewone omstandigheden, hetgeen meteen ook de reden was waarom ze werd vernietigd door de Raad van State bij arrest dd. 9 december 2009.

Alhoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn, handelt de gemachtigde van de Staatssecretaris op een met deze stelling onverenigbare wijze door de aanvraag van verzoeker ontvankelijk te verklaren.

De beslissing die is aangetast door dergelijke manifeste tegenstrijdigheid is niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Daarenboven valt moeilijk te verantwoorden dat de criteria van de vernietigde instructie nog wel zouden gelden m.b.t. de beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag, doch niet meer inzake de gegrondheid ervan.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris overweegt in de bestreden beslissing dat de integratie en aangehaalde elementen van lokale verankering van verzoeker geenszins volstaan om hem verblijfsrecht toe te kennen en dat uit een voorlopig toegestaan verblijf, gevolgd door langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden met het oog op de regularisatie van de verblijfsituatie.

Deze overwegingen zijn gesteund op een manifest onjuiste vaststelling van de feiten, minstens een verkeerde beoordeling ervan.

De overweging dat de integratie van verzoeker te wijten is aan de eigen houding en voornamelijk gebeurde in illegaal verblijf en dat zij om die reden geen grond voor de toekenning van een verblijfsmachtiging kan vormen, miskent de realiteit welke aan dit dossier ten grondslag ligt.

Eerste vaststelling hierbij is dat verzoeker zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging reeds indiende in december 2009, meer dan twee jaar voor de bestreden beslissing.

Bij deze aanvraag beriep verzoeker zich op de instructie dd. 19 juli 2009.

Dit deed hij aldus op een ogenblik dat de Belgische overheid zelf, door het uitvaardigen van de instructie dd. 19 juli 2009 en het zelfs ter beschikking stellen van typeformulieren om in dit verband een regularisatie aan te vragen of te actualiseren, illegaal in het land verblijvende personen als het ware uitnodigde om dergelijke aanvraag in te dienen.

Het feit dat verzoeker daarop is ingegaan, om zich in regel te stellen, kan hem dus moeilijk worden verweten.

Evenmin kan aan verzoeker worden verweten dat deze "regularisatiecampagne" vanuit zowel praktisch als juridisch-technisch oogpunt een toonbeeld van amateuristische improvisatie is gebleken.

Het is bezwaarlijk de schuld van verzoeker dat de uitgevaardigde instructie reeds voor het einde van de periode bepaald voor de indiening van de verzoeken op grond van duurzame lokale verankering werd vernietigd.

De beslissing van de toenmalige Staatssecretaris om het arrest van de Raad van State dd. 9 december 2009 quasi te negeren en onverminderd verder te doen door een invulling te geven aan zijn discretionaire bevoegdheid die, blijkens het arrest van de Raad van State dd. 5 oktober 2011, strijdig was met de terzake geldende wettelijke bepalingen, was ook niet de verantwoordelijkheid van verzoeker.

Het gegeven dat verzoeker meer dan twee jaar heeft moeten wachten op de bestreden beslissing kan evenmin aan zijn eigen houding of handelen worden toegeschreven.

Weliswaar heeft verzoeker gedurende deze periode op illegale wijze in het Rijk verbleven, doch dit slechts in afwachting van een naar recht verantwoorde beslissing over de aanvraag welke hij op volkomen rechtmatige wijze had ingediend.

Deze periode en de geleverde inspanningen interpreteren ten nadele van verzoeker en daaraan zondermeer de verregaande consequentie verbinden dat geen rekening kan gehouden worden met de intussen gerealiseerde elementen van integratie en lokale verankering, geeft blijk van een manifest verkeerde beoordeling van de feiten.

Om deze redenen werd de bestreden beslissing dan ook genomen met miskennis van de zorgvuldigheidsplicht, minstens niet op redelijke wijze gemotiveerd, zodat zij dient te worden vernietigd.(...)"

2.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht vergt *in casu* een onderzoek van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.5. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.6. De Raad kan inzake de grief omtrent het niet toepassing van de instructie van 19.07.2009 enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest

vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken.

2.7. Waar verzoekende partij er zich *in se* over beklaagt dat zij niet de toepassing krijgt van criteria van “de instructie van 19.07.2009” terwijl zij hier wel aan voldoet, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.8. De stelling van verzoekende partij dat de vernietiging van de instructie de verwerende partij er niet van heeft weerhouden de criteria toch verder toe te passen, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*”. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

2.9. Verzoekende partij stoort zich voorts aan de verwijzing in de bestreden beslissing naar het arrest van de Raad van State van 5 oktober 2011. In dit arrest werd geoordeeld dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). Voorts oordeelde de Raad van State in dit arrest dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de instructie van 19 juli 2009 is voldaan, de voorwaarden van deze instructie als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor deze bepaling geschonden wordt. De verwijzing naar dit arrest in de bestreden beslissing is correct en pertinent. Er kan niet worden ingezien hoe de gemachtigde van de staatssecretaris een verkeerde lezing zou gegeven hebben van dit arrest door ernaar te verwijzen in de bestreden beslissing.

2.10. In het tweede onderdeel van het middel bekritiseert de verzoekende partij het gegeven dat haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard. Het ontvankelijk verklaren van de gedane aanvraag strekt de verzoekende partij tot voordeel. Derhalve heeft zij geen belang bij deze grief. Ten overvloede kan uit de bestreden beslissing niet afgeleid worden dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond – immers, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, heeft zij in haar aanvraag van 2 december 2009 wel degelijk verwezen naar haar ‘*buitengewone omstandigheden*’ (door haar letterlijk zo vermeld onder punt 5. van haar aanvraag). Zij vermeldt uitdrukkelijk dat “*om dezelfde redenen, hierboven aangehaald, verzoekster onmogelijk naar Kameroen (kan) terugkeren om zijn aanvraag daar in te dienen bij de Belgische diplomatieke post. Een terugkeer, betekent oa. een onderbreking van zijn opleiding*”, zodat uit de bestreden beslissing evenmin blijkt dat het ontvankelijk verklaren van de aanvraag voortvloeit uit de toepassing van de voornoemde instructie. Het is juist dat *in casu* de aanvraag van verzoekende partij ontvankelijk werd verklaard en hieruit blijkt dat buitengewone omstandigheden werden aanvaard die toelaten dat zij haar aanvraag niet in het buitenland moet indienen maar dat zij dit in België mag doen. Evenwel houdt dit niet in dat de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij ook gegrond moet verklaren. Het komt aan verzoekende partij toe om elementen aan te halen die de toekenning van een verblijfsmachtiging rechtvaardigen. Binnen zijn discretionaire bevoegdheid heeft de verwerende partij evenwel geoordeeld

dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen niet volstaan om haar een verblijfsmachtiging te geven.

De Raad wijst er voorts nog op dat de gemachtigde niet gehouden is, wanneer hij de aanvraag ontvankelijk verklaard, aan te geven op grond van welke buitengewone omstandigheden hij dit doet. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is in het kader van een ongegrondheidsbeslissing niet aan de orde.

2.11. In een derde onderdeel bekritiseert de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing dat stelt: *“De aangehaalde elementen van integratie, waaronder het verblijf in België sedert zijn asielaanvraag dd. 14/03/2006, de kennis van de Nederlandse taal, de scholing, de cursus maatschappelijke oriëntatie, de werkwilgheid en de vrienden- en kennissenkring, volstaan geenszins om aan de verzoeker verblijfsrecht toe te kennen. Het is normaal dat de betrokkene - in afwachting van zijn asielpcedure- zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten.*

De betrokkene wist immers dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag dd. 14/03/2006 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten op 05/06/2008 door de weigering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan de betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De duur van de procedure - namelijk zo'n 2 jaar 2 maand en 22 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Vervolgens werd hij op 17/06/2008 het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 15 dagen te verlaten, bijlage 13 quinquies, aan hem betekend op 24/06/2008. De betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien op volstrekt illegale wijze in België.

Het is tijdens dit slechts ten voorlopige titel toegestane verblijf van om en bij 2 jaar 2 maand en 22 dagen en tijdens dit daaropvolgende illegaal verblijf van nu zo'n 3 jaar en 7 maanden (gerekend vanaf de datum van kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten + termijn van 15 dagen tot op heden) dat het integratieproces, in welke mate dan ook, plaatsvond. Uit zo'n voorlopig toegestaan verblijf gevolgd door langdurig illegaal verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van zijn verblijfssituatie.”

2.12. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet ontkent initieel precair en vervolgens jarenlang illegaal op het Belgische grondgebied verbleven te hebben alvorens onderhavige aanvraag te hebben ingediend. Het zich bewust nestelen in illegaal verblijf dateert bijgevolg van voor de aanvraag van verzoekende partij die tot de thans bestreden beslissing heeft geleid. Waar de verzoekende partij stelt dat het onjuist is dat het persisteren in illegaal verblijf een reden tot weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf kan zijn, kan deze redenering niet gevolgd worden. Het komt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid toe te oordelen of het lange verblijf van de verzoekende partij op, *in casu* grotendeels illegale wijze, de toekenning van een aanvraag om machtiging tot verblijf verhindert. Het gegeven dat de bestreden beslissing pas in 2012 is genomen doet hieraan geen afbreuk. Er kan geen verkeerde feitelijke beoordeling worden vastgesteld.

2.13. Uit hetgeen voorafgaat, en mede gelet op de vaststelling dat niet alle motieven van de bestreden beslissing werden betwist, komt de Raad tot de vaststelling dat de verwerende partij niet op een kennelijk onredelijke wijze, met miskennis van de voorliggende gegevens of met schending van de toepasselijke bepalingen heeft beslist dat er geen redenen zijn om de verblijfssituatie van verzoekende partij te regulariseren en de aanvraag derhalve ongegrond is. Het loutere gegeven dat verzoekende partij kennelijk niet akkoord is met de beoordeling die de gemachtigde heeft gemaakt, en de door haar aangevoerde elementen naar mening van verzoekende partij wél redenen tot regularisatie uitmaken, volstaat niet om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te verantwoorden.

2.14. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER